

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΥ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — Ἡ Μηλιά, ἡ τολμηρὴ καὶ μικρούλα κόρη τοῦ ψαρά Νικόλα Ντερρύ, καθὼς περιπλανιόταν μιά μέρα στὴ θραχώδη ἀκτὴ πού ἀπλωνότανε μπρὸς στὸ φτωχικὸ σπιτάκι της, ἀνακάλυψε τυχαίως μιά τρύπα πού ὡδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς μεγάλου κι' ἀπροσίτου θράχου. Ἡ Μηλιά μπαίνει ἔτσι μέσα στὸν θράχο, τὸν ἐπιθεωρεῖ καὶ ξαναγυρίζει στὸ σπιτί της, ἀποφασισμένη νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψί της. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ πατέρας της πνίγηκε μιά μέρα πού εἶχε ἐγγεῖ στὸ ψάρεμα μὲ τρικυμία καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες πεθαίνει καὶ ἡ μητέρα της. Ἡ Μηλιά μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφὸ της τὸν Γιαννάκη μένουν ἔρημα στὸν κόσμον. Ἡ Μηλιά τότε γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μιᾶς γρηᾶς μέγαιρας πού θέλει νὰ τὰ πάρῃ κοντὰ της, παίρνει τὸν ἀδελφὸ της καὶ καταφεύγουν στὸν θράχο.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— ὦ ! ὦ ! μάνα μου... Πονᾶω πολὺ... Εἶμ' ἄρρωστος... Πάρτε με νὰ φύγωμε ἀπὸ οἶ... Μηλιά, σήκωσέ με, πάρτε με

— Ὅχι, παιδί μου, δὲν κάνει, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μηλιά, πού σπαραζοῦσαν ἡ ψυχὴ της. Ἄμα σὲ κουνήσω, θὰ πονέσης περισσότερο... Ἐπειτα δὲν θὰ μπουρέσης νὰ συρθῆς γιὰ νὰ περάσης ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ θράχου. Ἐδῶ εἶνε καλύτερα... Ἄμα μείνης λίγο στὸ στρώμα, θὰ σοῦ περάσῃ ὁ πόνος... Ἐλα, θέλεις νὰ σοῦ δώσω σουπιά;... Ξέρεις, εἶνε ἀπ' αὐτὴ πού σ' ἀρέσει...

— Ὅχι, ὄχι... δὲν θέλω... δὲν θέλω σουπιά... Θέλω λεμονάδα... Τί μαρτύριο γιὰ τὴν φτωχὴ Μηλιά νὰ μὴν ἔχῃ νὰ δώσῃ τίποτε στὸ μικρὸ της ἄρρωστο... Θὰ ἔμενε εὐχαριστημένη νὰ μὴν ἔτρωγε ἡ ἴδια δυὸ μέρες, ἀλλὰ νὰ εἶχε λίγη λεμονάδα γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἰδιοτροπία τοῦ Γιαννάκη...

Μὲ πολλὴ λύπη κι' ἀνορεξία, ἡ Μηλιά δειπνήσε μόνη της. Ὁ Γιαννάκης ἐπέμεινε νὰ μὴ θάλλῃ στὸ στόμα του τίποτε.

— Χάνεις πολὺ πού δὲν τρῶς! τοῦ ἔλεγε ἡ Μηλιά. Ποτὲ δὲν μοῦ πέτυχε τόσο ἡ σουπιά!

— Ἀδιάφορο! Ἐχεις λεμονάδα; Ὅχι... Ἐ, λοιπόν, καὶ ἐγὼ δὲν τρώω τίποτε...

Ἐπὶ τέλους, ὁ Γιαννάκης ἀποκοιμήθηκε πάλι. Ἐν τῷ μεταξύ εἶχε νυχτώσει καὶ ἡ σπηλιὰ ἔγινε κατασκοτεινὴ... Τότε ἡ Μηλιά ξαπλώθηκε σιγά-σιγά κοντὰ στὸν ἀδελφὸ της καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε κι' ἐκεῖνη.

Ὁ ὕπνος αὐτὸς ἔκανε τὸν Γιαννάκη νὰ μὴ νοιώθῃ τοὺς πόνους του καὶ τὴ Μηλιά τὴ λύπη της.

Τὸ πρωί, ὁ ἥλιος, μπαίνοντας μέσα στὸ σπήλαιον, τοὺς ξύπνησε καὶ τοὺς δυὸ.

— Πονᾶς ἀκόμα; ρώτησε ἡ Μηλιά ἀνήσυχη τὸν Γιαννάκη.

Πρὶν ἀποκριθῆ, ὁ μικρὸς ἀνακάθησε στὸ στρώμα καὶ τέντωσε τὰ χέρια του.

— Ὅχι! ὄχι! φώναξε γελώντας, εὐχαριστημένος πού εἶχε γίνῃ καλά.

Ὅταν ὁμως σηκώθηκε ὀρθίος, κατσούφιασε λίγο γιὰτὶ πόνεσε... Φαίνεται ὁμως ὅτι ὁ πόνος του δὲν ἦταν καὶ τόσο δυνατός, γιὰτὶ ρώτησε ἀμέσως:

— Ἐχεις ἀκόμα ἀπὸ τὴ χθεσινὴ σουπιά;

— Ναι, πουλάκι μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μηλιά. Σοῦ φύλαξα... Θὰ σοῦ τὴ ζεστάνω ἀμέσως...

— Τί θὰ κάνουμε σήμερα, Μηλιά;

— Ἄν θέλῃς, θ' ἀνοιξοῦμε ἐκεῖνο τὸ βαρελάκι...

— Τὸ παληοθάρελο! Αὐτὸ ἔγινε ἡ αἰτία ν' ἄρρωστήσω... Δὲν θὰ τὸ συγχωρήσω παρά μόνο ἂν ἔχῃ μέσα κάτι καλὸ πράγμα.

Ἄφου τὰ παιδάκια ἔφαγαν, ἡ Μηλιά ἀνοίξε τὸ βαρελάκι, ἀφαιρώντας τὰ δυὸ πρῶτα στεφάνια του...

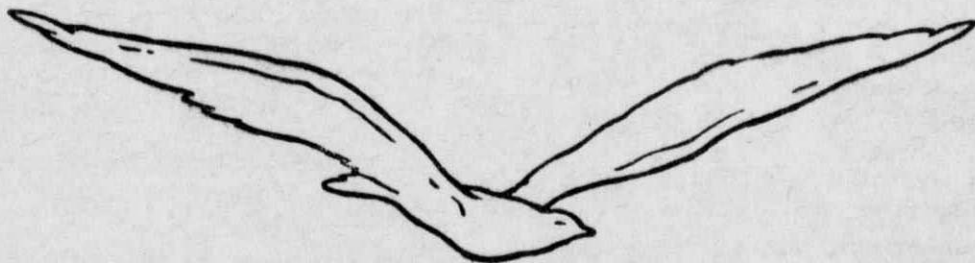
— ὦ ὦ ! φώναξε, μόλις βγῆκε τὸ σκέπασμά του. Εἶνε θούτυρο...

— Βούτυρο! φώναξε κι' ὁ Γιαννάκης χαρούμενος. Πόσον καιρὸ ἔχουμε νὰ φᾶμε θούτυρο!..

Δῶσε μου ἀμέσως λίγο ν' ἀλείψω τὸ παξιμάδι μου... Καὶ ποιὸς μᾶς στέλνει αὐτὸ τὸ ὠραῖο δῶρο, Μηλιά μου;

— Ὁ Θεὸς, παιδί μου, καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν εὐχαριστήσουμε!

Καὶ τὰ δυὸ ἀδέλφια γονάτισαν καὶ προσευχήθηκαν μὲ

μεγάλῃ εὐλάβειᾳ.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού εἶχαν καταφύγει μέσα στὸ θράχο, ἡ Μηλιά ἐργαζόταν ἀκούραστα. Γιὰ νὰ μὴ λερῶνεται τὸ νερὸ τῆς μεγάλης δεξαμενῆς, εἶχε σκάψει κοντὰ μιά ἄλλη μικρότερη, μέσα στὴν ὁποία ἔτρεχε καὶ στεκόταν τὸ νερὸ τῆς πρώτης, ὅταν ξεχείλιζε καὶ χυνόταν ἀπὸ τὴ σχισμὴ τοῦ θράχου. Μέσα στὴν μικρὴ αὐτὴ δεξαμενὴ, ἡ μικρὴ μαγειρίσσα, ἔπλενε τὴ χύτρα της καὶ τᾶλλα σκευὴ τῆς κουζίνας της... Καὶ τώρα πού εἶχε βρεῖ καὶ σαποῦνι μέσα στὸ σακκὶ τοῦ ναύτη, ἄρχισε νὰ πλένῃ ἐκεῖ μέσα καὶ τὰ ρούχα τους, τὰ ὁποῖα εἶχαν βέβαια μεγάλη ἀνάγκη καθαριότητος.

— Πάψε πειὰ νὰ πλένης, Μηλιά! φώναξε σὲ λίγο ὁ Γιαννάκης στὴν ἀδελφή του. Πᾶμε κάτω στὴν αὐλὴ νὰ παίξουμε τὸ ἄλογο.

— Ἐ, ἀφου ἦσουν ἄρρωστος χθές, ἄς σοῦ κάνω αὐτὴ τὴ χάρι... εἶπε ἡ Μηλιά.

Καὶ τὰ δυὸ ἀδέλφια κατέβηκαν κάτω στὴν αὐλὴ, ὅπου ἄρχισαν νὰ παίξουν μὲ γέλια καὶ μὲ χαρὰ.

Μὰ τὴ στιγμὴ πού στάθηκαν λίγο γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν, τρόμαξαν ἀκούγοντας ἔξαφνα ἕναν δυνατὸν κρότον. Κάποιος εἶχε πυροβολήσει ἔξω ἀπὸ τὸ θράχο κι' ἕνας γλᾶρος ἔλεσε χτυπημένος μπροστὰ τους.

Ὁ Γιαννάκης ἔβγαλε μιά φωνή, ἀλλὰ ἡ Μηλιά τοῦ ἔφραξε ἀμέσως τὸ στόμα.

— Σῶπα! Σῶπα! τοῦ εἶπε.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἀκούστηκε καὶ δεύτερος πυροβολισμὸς πού ρίχτηκε ἐναντίον μερικῶν γλᾶρων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ θράχο τρομαγμένοι καὶ πετοῦσαν πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα.

— Καὶ ἂν ἀκούσαν τὰ γέλια μας καὶ τίς φωνές μας; εἶπε ἡ Μηλιά μὲ σιγανὴ φωνή. Πῶ ! πῶ ! Ἄν ἦταν κανένας ἀπὸ τὸ χωριό, θὰ τὸ κατάλαθε πὼς εἴμαστε ἐμεῖς καὶ τώρα θὰ προσπαθῆσῃ μὲ κάθε τρόπο νὰ μπῆ στὸν θράχο... Ἄλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν!... Ποτὲ ἕνας ψαράς ἢ χωρικὸς δὲν θὰ χάλαγε τὴ μαρτυρὴ του γιὰ νὰ σκοτώσῃ γλᾶρους, πού δὲν ἀξίζουν τίποτε.

— Δὲν τρώγονται, ἀλήθεια, οἱ γλᾶροι; ρώτησε ὁ Γιαννάκης. Δὲν τὸ πιστεύω... Ἄς μαγειρέψουμε αὐτὸν ἐδῶ γιὰ δοκιμὴ, μιά πού ἔπεσε σκοτωμένος μπροστὰ στὰ πόδια μας.

— Καλὰ, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μηλιά. Πᾶμε τώρα ἀπάνω γιὰτὶ τὸ νερὸ ἀνεβαίνει... Καὶ νὰ μ' ἀφήσης ἡσυχὴ νὰ δουλέψω...

— Τί θὰ κάνῃς πάλι;

— Θ' ἀποτελειώσω τὸ πλύσιμο τῶν ρούχων μας... Πρέπει νὰ εἶνε ὅλα ἔτοιμα, γιὰτὶ ποιὸς ξέρει τί γίνεται... Ἄν ἔξαφνα παρουσιαστῇ ἀνάγκη νὰ φύγομε βιαστικὰ ἀπὸ δῶ καὶ νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε τὴ θεία Κατίνα στὸ Παρίσι, δὲν κάνει νὰ βγοῦμε ἔξω, ἔλεινὰ καὶ λερωμένα, ὅπως εἴμαστε... Θὰ μᾶς νομίσουν γιὰ ζητιανᾶκια...

— Ἀλήθεια, Μηλιά, εἶπε ὁ Γιαννάκης ἀλλάζοντας θέμα συζητήσεως, ξέχασες ἐκεῖνο τὸ πράγμα πού ἀγγίξεις μέσα στὴν τρύπα, ἐκεῖ ὅπου ἔτρωγε ὁ γλᾶρος τίς γαρίδες... Κι' αὐτὸς πάλι τί ἔγινε; Δὲν τὸν βλέπω πουθενά... Δὲν τὸν βλέπω πουθενά...

— Θὰ τρομαξῆ με τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ κάπου θὰ κρύφθηκε... Στάσου τώρα νὰ τοῦ πετάξω ἕνα κομμάτι ψάρι καὶ νὰ δῆς πὼς θὰ παρουσιαστῇ!...

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ θάλασσα ἀνέβαινε ἀργά. Τὰ παιδιὰ μπηκαν στὴ σπηλιὰ, πῆραν τὸ γόγγρο

— ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε τὸν εἶχαν ἀκόμα σχεδὸν ὀλόκληρο — ἔκοψαν μὲ τὸ σουγιὰ μερικὰ κομμάτια του καὶ τὰ πέταξαν κάτω...

Ἀμέσως εἶδαν ἕνα μικρὸ κεφάλι σταχτερὸ νὰ προβάλλῃ ἀπὸ μιά σχισμὴ τοῦ θράχου. Ἦταν ὁ γλᾶρος, ὁ ὁ

ποίος είχε κρυφθῆ στήν ἴδια τρύπα, ὅπου εἶχε καταφύγει καί τὴν προηγούμενη μέρα. Ἀνοίγοντας τὰ φτερά του ὤρμησε γιὰ νὰ φάῃ τὴν τροφή, πού τοῦ εἶχαν πετάξει.

— Εἶπες, Μηλιά, πὼς θὰ τοῦ γιαιτρέψης τὴ φτερούγα κι' ἀκόμα δὲν ἔκανες τίποτε, εἶπε ὁ Γιαννάκης.

— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἦταν σπασμένη, ἀλλὰ μόνο πληγωμένη, ἀπάντησε ἡ Μηλιά. Βλέπεις πού τώρα δὲν τοῦ κρέμεται πολὺ. Θὰ γιαιτρευτῆ μόνη της... Γιὰ νὰ δοῦμε, θὰ μπορέση ν' ἀνεβῆ μερικά σκαλιά...

Καί ἡ Μηλιά πέταξε ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ γόγγρο στὸ πρῶτο σκαλοπάτι. Ὁ γλάρος ἀνέβηκε καί τὸ ἔφαγε... Ἐριξε κατόπιν ἄλλο κομμάτι ψάρι στὸ δεύτερο σκαλοπάτι, ὕστερα στὸ τρίτο, στὸ τέταρτο κι' ὅλες τὶς φορές ἔγινε τὸ ἴδιο... Ἀλλὰ, μόλις ἔφθασε στὸ προτελευταῖο σκαλοπάτι, τὸ ὁποῖο ἦταν πολὺ ψηλὸ, ὁ γλάρος δὲν εἶχε πειὰ δύναμι ν' ἀνεβῆ. Ἀλλὰ φαίνεται ἐπίσης ὅτι καί δὲν πεινοῦσε πειὰ.

— Βλέπεις πού κοντεύει νὰ γίνῃ καλά; εἶπε ἡ Μηλιά. Καμμιὰ μέρα θὰ μᾶς ἀφήση καί θὰ φύγῃ...

— Θὰ δείξῃ μεγάλη ἀχαριστία καί κουταμάρα! εἶπε ὁ Γιαννάκης, γιατί ποτέ του δὲν ἔφαγε καλύτερα ἀπὸ δῶ... Ἄς εἶνε! Ἄς μαδῆσουμε τώρα τὸ σκοτωμένο γλάρο καί ἄς τὸν θράσου-με στήν κατσαρόλα μὲ βούτυρο... Βαρέθηκα πειὰ αὐτὸν τὸν ἀτελείωτο γόγγρο...

— Ἀλήθεια κι' ἐγὼ τὸν θαρέθηκα! εἶπε κ' ἡ Μηλιά. Νομίζεις πὼς ὅσο τὸν κόβεις, τόσο μεγαλώνει! Ἐπειτα θυμᾶμαι ὅτι ὁ καυμένος ὁ πατέρας μου ἔλεγε, ὅτι οἱ γόγγροι τρῶνε τοὺς πνιγμένους... καί ὅπου γίνε ναυάγιο μαζεύονται πολλοί. Φαντάσου ἂν ὁ γόγγρος αὐτὸς ἔχει φάει ἀπὸ τοὺς δυστυχημένους ἐκείνους πού πνίγηκαν προχθές... Πῶ ! πῶ !... Τί φρίκη!...

Καί, ἀηδιασμένη, ἡ Μηλιά πέταξε τὸν γόγγρο στήν αὐλή γιὰ νὰ τὸν πάρῃ μαζὺ της ἡ θάλασσα.

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ μαδάῃ τὸ γλάρο, βοηθουμένη ἀπὸ τὸ Γιαννάκη, γιὰ νὰ τὸν μαγειρέψῃ καί ν' ἀλλάξῃ λίγο ἢ τροφή τους...

Καί ὁ Γιαννάκης ἔλεγε κάθε τόσο:

— Τί καλὸς ἦταν ὁ κυνηγὸς πού μᾶς ἔστειλε αὐτὸ τὸ ὠραῖο κρέας!

— Ὁραῖο; Ὁχι δά, δὲν ἦταν καί τόσο... Ἐν πρώτοις ἦταν πολὺ σκληρὸ καί ἔπειτα εἶχε μιὰ μυρωδιά ἄσχημη. Ἀλλὰ τὰ δυὸ παιδιὰ εἶχαν θαρεθῆ τόσο τὰ ψάρια καί εἶχαν ἐπιθυμήσει τόσο τὸ κρέας, ὥστε ὁ γλάρος φαγώθηκε καί μὲ πολλὴ ὄρεξι μάλιστα.

— Βλέπω ὅτι ἔχασες κιόλας τὴν ἱστορία τῶν ἀστακῶν! τοῦ ἀπάντησε ἡ Μηλιά.

Ἐν θράδῳ πέ-
ρασε γρήγορα
μὲ τὰ ὠραῖα πα-
ραμύθια τῆς Μη-
λιάς καί ὁ ὕπνος
κατόπιν ἦρθε
γρηγορώτε ρ α,
ἀφοῦ, μάλιστα,
τὴν περασμένη
νύχτα, ὅπως ξέ-
ρουμε, τὰ δυὸ
παιδιὰ δὲν εἶχαν
κοιμηθῆ καί τό-
σο καλά...

Ἡ ἄλλη μέρα ἦταν ὠρισμένη γιὰ τὸ πλύσιμο. Ἡ Μηλιά, τελεία νοικοκυρο ὕ λ α πειὰ, κατέβηκε στήν αὐλή γιὰ νὰ θρῆ μέσα στὸ

σωρὸ τῶν ξύλων κανένα κούτσουρο κατάλληλο νὰ τῆς χρησιμεύσῃ γιὰ κόπανος. Μὲ πολὺ κόπο ἀνασήκωσε τὰ θαρεῖα αὐτὰ ξύλα. Τῆς χρειαζόταν ἀκόμα καί μιὰ σανίδα πλατεῖα γιὰ νὰ σαπουνίξῃ καί νὰ χτυπᾷ ἐπάνω τὰ ρούχα.

Ἐπὶ τέλους ἀνακάλυψε μιὰ πού τῆς ἔκανε γι' αὐτό. Τὴν τράβηξε μὲ μιὰ μεγάλη προσπάθεια, τὴ γύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος... κι' ἄξαφνα ἔγινε κατάχλωμη κι' ἔβγαλε μιὰ κραυγή.

— Τί ἔπαθες, Μηλιά; Χτύπησες; ρώτησε τρομαγμένος ὁ Γιαννάκης.

— Ἐλα νὰ δῆς! τοῦ ἀπάντησε ἡ Μηλιά.

Κι' ἔδειξε τὴ σανίδα στὸν ἀδελφὸ της, ἐνῶ ἀφθονὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Μπᾶ! Ἐχει γράμματα! ἔκανε ὁ μικρὸς. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ διαβάσω.

— Νά, συλλάβισε αὐτὴ τὴ λέξι ἐδῶ...

— Μ—Η—Λ—Ι—Α! συλλάβισε ὁ Γιαννάκης, διαβάζοντας ἀπάνω στὴ σανίδα.

— Ἐ, δὲν καταλαβαίνεις τί εἶνε;

— Εἶνε τ' ὄνομά σου! εἶπε ὁ μικρὸς.

— Μὰ δὲν θυμᾶσαι πὼς τὴν ἔλεγαν τὴ θάρκα τοῦ πατέρα μας;

— Ἄ, ναί! ἔκανε ὁ Γιαννάκης. Τὴν ἔλεγαν «Μηλιά»... τῆς εἶχε δώσει τὸ ὄνομά σου...

— Λοιπὸν, εἶπε ἡ Μηλιά, αὐτὴ ἡ σανίδα εἶνε συντρίμμα ἀπὸ τὴ θάρκα τοῦ πατέρα μας. Πρέπει νὰ κομματιάστῃ κάπου ἐδῶ κοντά, ἀφοῦ ἡ θάλασσα πέταξε αὐτὸ τὸ συντρίμμα της μέσα στὸ θρόχο... ὦ! φτωχέ μου πατέρα!... ὦ! Θεέ μου! Θεέ μου!... Τί δυστυχημένοι πού εἴμαστε!

Καί ἡ Μηλιά ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Τοτε ὁ Γιαννάκης τὴν ἀγκάλιασε καί ἄρχισε νὰ τὴ φιλᾷ μὲ τρυφερότητα.

— Ἐλα, πᾶψε πειὰ, Μηλιά μου, νὰ κλαῖς ! τῆς εἶπε. Λυπᾶμαι νὰ σὲ βλέπω ἔτσι... Ἐλα, πᾶψε πειὰ...

— Μὰ δὲν καταλαβαίνεις, ὅτι ἡ σανίδα αὐτὴ μοῦ θυμίζει τὸν

θάνατο τοῦ πατέρα μας πού ἔγινε ἀφορμὴ νὰ πεθάνῃ ἀργότερα καί ἡ μητέρα μας. ὦ! δὲν ἔχουμε πειὰ γονεῖς...

— Ἐσου δὲν ἔχεις, εἶπε ὁ Γιαννάκης. Ἐγὼ ὁμοίως ἔχω... Ἐσὺ τώρα εἶσαι ἡ μητέρα μου, Μηλιά!

Καί ὁ μικροῦλης διπλάσιασε τὰ χάρδια του καί μὲ τὰ χεράκια του σφούγγιζε τὰ δάκρυα τῆς ἀδελφῆς του.

— Μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν, Γιαννάκη μου; ρώτησε ἡ Μηλιά συγκινημένη ἀπὸ τὴ στωργὴ πού διαβάζε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ της.

— ὦ! ναί, σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Ἐλα, μὴν κλαῖς, γιατί θὰ ἀρρωστήσω.

Καί χαμογελοῦσε καθὼς τὸ ἔλεγε αὐτό, γιατί ἔξερε ὅτι ἡ ἀπειλή αὐτὴ φόβιζε περισσότερο ἀπὸ τὸ κάθε τι τὴ Μηλιά.

(Ἀκολουθεῖ).

Ἀνοίγοντας τὰ φτερά του, ἔτρεξε γιὰ νὰ φάῃ...